

U obžalovanej P. T. konali četníci v prítomnosti obecného starostu domovú prehliadku, pri ktorej pátrali po odcudzených predmetoch. Keď bolo najdené väčšie množstvo vecí podozrelého pôvodu, odovzdali ich četníci obecnému starostovi. Obžalovaná P. T. priskočila a chcela ich starostovi odobrať; starosta však veci z rúk nepustil. Obžalovaná za stálych vyhrážok starostovi i četníkom uchopila sekeru a zdvihnuvši ju oboma rukama do výšky, kričala na starostu a na četníkov: »Zabijem vás!« Domová prehliadka musela byť preto prerušená. Súd prvej stolice uznal obžalovanú P. T. vinnou jednak zločinom násilia proti vrchnosti (úradu) podľa § 2, odst. 2, § 3, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak zločinom násilia proti orgánom vrchnosti (úradu) podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 cit. zákona. Odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej odmietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch nižších súdov, nakoľko čin obžalovanej P. T. bol kvalifikovaný aj ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, a túto kvalifikáciu pominul.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci spoznal najvyšší súd, že nižšie súdy čin obžalovanej kvalifikovali jednak ako zločin násilia proti vrchnosti podľa § 2, odst. 2, § 3, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 cit. zák., bez ohľadu na to, že obžalovaná svojím činom porušila iba jediný právny statok, t. j. právny výkon tých úradných osôb, ktoré prevádzaly domovú prehliadku.

Úradné osoby, ktoré sa zúčastnia úradného výkonu, bez ohľadu na ich počet tvoria jeden celok, prevádzajúci dohromady a spoločne jeden úradný výkon a prekážanie takému jedinému spoločnému výkonu tvorí skutkovú postatu jediného trestného činu, kvalifikovanie ktorého riadi sa podľa toho, kto bol hlavou tohoto úradného celku, v súdenom prípade podľa člena vrchnosti, starostu.

Nakoľko tedy nižšie súdy kvalifikovali čin obžalovanej ako dvojnásobný zločin, a to jednak ako zločin násilia proti vrchnosti, jednak ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti, dopustily sa vecného zmätku podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorého treba dbať podľa § 385, posl. odst. tr. p. z úradnej povinnosti, pretože je na ujmu obžalovanej.

Čís. 5661.

Podal-li obžalovaný, odsúdený k trestu žalára vo výmere blízkej najnižšej jeho hranici, odvolanie do trestu s odôvodnením, že trest je úplne neprímeraný jeho vine a poľahčujúcej okolnosti, treba mať za to, že sa domáha podstatného zmiernenia svojho trestu a tedy i použitia § 92 tr. zák.

Započítanie predbežnej väzby do trestu.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1936, Zm IV 136/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. P. pre zločin krádeže, vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, rozsudok odvolacieho súdu na základe § 33, odst. 1 por. nov. zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 2 tr. p. vo výroku o započítaní predbežnej väzby a obžalovanému A. P. započítal predbežnú väzbu od 8. mája 1935 do 13. augusta 1935 v plnom rozsahu, väzbu od 13. augusta 1935 do 6. decembra 1935 výmerou 3 (troch) mesiacov.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal a previedol včas verejný žalobca zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 2 tr. p. preto, že obžalovanému bola predbežná väzba zarátaná odo dňa zatknutia až do vynesenia druhostupňového rozsudku v plnom rozsahu. Generálna prokuratúra zmätočnú sťažnosť zadržala.

Po vynesení prvostupňového rozsudku zo dňa 13. augusta 1935, ktorý bol obžalovanému vyhlásený 22. augusta 1935, podal obžalovaný odvolanie do výšky trestu prehlásiac, že trest 7 mesiacov žalára je jeho vine zcela neprimeraný, vysoký a preto žiada za sníženie tohoto trestu, zvlášte keď trestné činy úplne doznal. Uložený trest obžalovaný nenastúpil. V dôsledku toho ponechal prvý súd usnesením zo dňa 24. augusta 1935 obžalovaného v predbežnej väzbe až do pravoplatného ukončenia veci.

Z prehlásenia obžalovaného, že trest 7 mesiacov, teda len o 1 mesiac najnižšiu výmeru trestu presahujúci trest, je úplne neprimeraný a vysoký, a z toho, že uvádza tiež poľahčujúcu okolnosť, treba mať za to, že sa obžalovaný domáhal svojím prehlásením podstatného zmiernenia svojho trestu, teda i použitia § 92 tr. z.

Mýlil sa preto odvolací súd, keď predpokladal, že obžalovaný sa uspokojil s druhom uloženého mu trestu, a niet podkladu k záveru, že trest nastúpil, keď sám takéto prehlásenie neučinil a bol v skutočnosti naďalej ponechaný v predbežnej väzbe. Neboly tu tedy splnené podmienky § 506, odst. 2 tr. p., v dôsledku čoho bolo treba zarátať väzbu vytrpenú obžalovaným po vynesení prvého rozsudku podľa ustanovenia § 505 tr. p. len pomerne k ľarche uloženého mu rozsudkom trestu.

Čís. 5662.

Mylné použitie alebo nepoužitie postupu podľa § 22 por. nov. není důvodom zmätočnosti.

Ideální souběh zločinu loupeže kvalifikované podle § 349, odst. 1, čís. 2 tr. zák. se zločinem neb přečinem těžkého poškození na těle podle § 301 tr. zák. je vyloučen.

(Rozh. ze dne 8. července 1936, Zm IV 298/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti J. S., obžalovanému pro zločin loupeže, zmätoční stížnost obžalovaného J. S., uplatněnou co do viny a z důvodu, že nebyl nařízen postup po-